

Sygn. akt VPa 161/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Andrzej Marek (spr.)

SSR del. Anna Jabłońska - Socha

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 10 września 2013 roku

sygn. akt IV P 43/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Lubinie przywrócił powódkę A. N. do pracy w (...) Sp. z o.o. w L. oraz orzekł o kosztach postępowania.

Rozstrzygnięcie powyższe poprzedzone zostało ustaleniami i oceną prawną, szczegółowo przedstawionymi w uzasadnieniu wyroku. Z ustaleń tych wynika, że powódka A. N. była zatrudniona u strony pozwanej od stycznia 2006r. na stanowisku inspektora, a następnie specjalisty do spraw księgowości. Do jej obowiązków należało prowadzenie pełnej księgowości wspólnot mieszkaniowych i wykonywanie czynności powiązanych z obsługą wspólnot mieszkaniowych. Od 2010r. stopniowo zwiększano zakres obowiązków powódki, a od kwietnia 2012r. zakres ten obejmował obsługę działów księgowości i windykacji, wdrażanie i nadzorowanie innych pracowników w zadania tych działów oraz przyuczanie do pracy stażystów. W 2010r. windykacją należności zajmowały się trzy osoby, a w 2011r. dwie. Od zwolnienia powódki jej obowiązki zostały podzielone między dwie pracownice i podmiot zewnętrzny.

Dokonując oceny prawnej takich ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy wskazał, że strona pozwana jako pracodawca w niewłaściwy sposób zorganizowała system pracy. Zadania i obowiązki były rozdzielane niewspółmiernie do możliwości poszczególnych pracowników. Zła organizacja pracy skutkowałą obciążeniem powódki nadmierną ilością obowiązków. Dlatego, mimo opóźnień w wykonywaniu zadań, powódce nie można było zarzucić nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych, a tym samym wypowiedzenie umowy o pracę nie było uzasadnione.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się strona pozwana i wniosła apelację, podnosząc zarzuty:

- naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów skutkującą ustaleniem, że powódka była nadmiernie obciążona obowiązkami pracowniczymi, przyjęciem, że zestawienie czynności windykacyjnych jest nierzetelne, a także brakiem uwzględnienia okoliczności, że zaległości dotyczyły szerszego okresu niż od kwietnia 2012r.;
- błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że powódka była obciążona pracą bardziej od innych pracowników;
- naruszenia art. 45 § 2 k.p. poprzez jego niezastosowanie, mimo że przywrócenie powódki do pracy było niemożliwe i niecelowe z powodu reorganizacji zakładu pracy.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki odszkodowania w wysokości trzykrotności wynagrodzenia za pracę, bądź też uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto strona pozwana wniosła o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Zarzuty strony pozwanej nie były trafne. Zarzuty apelacji obejmowały pierwotnie naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. Dalsze zarzuty, dotyczące błędnych ustaleń faktycznych, strona pozwana wywiodła bowiem z tego naruszenia. Dowolna ocena dowodów, skutkowałą, w ocenie strony apelującej, błędnymi ustaleniami faktycznymi w zakresie nadmiernego obciążenia powódki obowiązkami pracowniczymi.

W ocenie Sądu II instancji w sprawie nie doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego. Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Ustalenia te znajdują odzwierciedlenie w zebranych w toku postępowania materiale dowodowym. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej oceny dowodów, mieszczącej się w granicach swobodnej oceny.

Jeżeli bowiem wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z zebranego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena tego sądu nie narusza przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby z materiału tego dawały się wysnuć również wnioski odmienne. Tylko wówczas, gdy brakuje logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd orzekający ocena dowodów może być skutecznie podważona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku IV CK 122/05). Brak jest - w przekonaniu sądu okręgowego - podstaw do podważenia - dokonanej przez Rejonowy w niniejszej sprawie - oceny dowodów.

W głównej mierze ustalenia faktów zostały dokonane na podstawie zeznań świadków.

W apelacji cytowane są (wybrane przez skarżącego) poszczególne zdania z tych zeznań, które miałyby potwierdzać trafność decyzji pracodawcy o rozwiązaniu z powódką stosunku pracy.

Tak wyjęte przed nawias poszczególne zdania nie dają jednak obrazu całości sytuacji pracowniczej powódki, którą prawidłowo ustalił i ocenił Sąd Rejonowy.

Zauważyć trzeba, że zeznania świadków co do zakresu obowiązków powódki były jednolite, wszyscy świadkowie wskazywali podobny ich zakres. Zeznania te znalazły odzwierciedlenie w twierdzeniach powódki. Skoro zatem świadkowie zawnioskowani przez stronę pozwaną i powódkę przedstawiali jednakowe twierdzenia, to nie sposób odmówić im wiarygodności. Przedmiotem zeznań świadka A. P. i przesłuchania powódki były nadto okoliczności dotyczące raportu o stanie windykacji należności. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że raport nie był w pełni rzetelny, wynika to wprost z przeprowadzonych dowodów. Świadek A. P. zeznała, że raport nie uwzględniał czynności wykonanych przez powódkę w styczniu 2013r., tak też podawała powódka, a poza tym porównanie raportu z zestawieniem wspólnot wyszczególniającym osoby obsługujące te wspólnoty ukazuje, że okresy zaległości obejmują miesiące, w których powódka nie obsługiwała danych wspólnot (przykładowo we wspólnotach przy ul. (...), (...) i (...)) odnotowano zaległości za ostatnie 10, 11 i 8 miesięcy, podczas gdy powódka prowadziła windykację tych wspólnot tylko w okresach dwóch i trzech miesięcy). Pozostałe fakty w sprawie, co do zasady nie były sporne. Pominięte przez Sąd I instancji dowody w istocie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, ponadto zeznania D. M. dotyczące prywatnych rozmów telefonicznych powódki w czasie pracy nie znalazły odzwierciedlenia w innych dowodach, nie były wskazane jako bezpośrednia przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę, nadto liczba i częstotliwość takich rozmów nie była nadmierna i z zeznań tego świadka nie wynika, aby miło to tak istotne – jak chce tego pracodawca - znaczenie dla sposobu wykonywania przez powódkę obowiązków pracowniczych.

Sąd Okręgowy nie znajduje uchybień w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów. Nieuzasadnione były zatem zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 k.p.c., a w konsekwencji nie mogły zostać uwzględnione wywodzone z niewłaściwej oceny dowodów zarzuty błędnych ustaleń faktycznych. Całokształt materiału dowodowego jednoznacznie przemawia za stwierdzeniem, że przyznany powódce zakres obowiązków znacząco przekraczał możliwości jednego pracownika. Nieuzasadnione są twierdzenia strony apelującej, że nadmiar obowiązków przypadał pracownikom tylko w pierwszych miesiącach roku, gdyż powódka stale obciążona była nadmierną ilością pracy, a w powoływanym przez pracodawcę okresie od stycznia do marca jedynie wyszły na jaw zaległości w zleconych jej zadaniach. Źródłem nieprawidłowości w wykonywaniu obowiązków pracowniczych przez powódkę był zły system organizacji pracy i nieodpowiednie rozdzielenie obowiązków między pracowników. Właściwa organizacja pracy stanowi obowiązek pracodawcy wskazany (art. 94 pkt 2 k.p.) i pracownicy nie mogą ponosić negatywnych konsekwencji uchybień pracodawcy w tym zakresie. O niewłaściwej organizacji pracy w pozwanej spółce i nadmiarze obowiązków przydzielonych powódce świadczy i to, że po wypowiedzeniu umowy o pracę obowiązki powódki podzielono według działów i przydzielono trzem podmiotom (dwóm pracownikom i podmiotowi zewnętrznemu współpracującemu z pozwaną spółką na podstawie umowy cywilnoprawnej).

Dokonana reorganizacja pracy nie tylko potwierdza wady dotychczasowego systemu pracy, ale także nietrafnym czyni zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego polegający na niezastosowaniu art. 45 § 2 k.p. Likwidacja stanowiska pracy co do zasady nie wyłącza bowiem możliwości przywrócenia do pracy niezasadnie zwolnionego pracownika. Fakt reorganizacji struktur zakładu pracy nie oznacza niemożliwości przywrócenia pracownika na poprzednie stanowisko. Pracodawca może swobodnie organizować system pracy i był uprawniony do dokonania wewnętrznej reorganizacji po wypowiedzeniu powódce umowy, ale w ramach tej swobody może również przywrócić jej stanowisko pracy i ponownie ją zatrudnić, tym bardziej, że tylko część dotychczasowych zadań powódki przekazano podmiotowi zewnętrznemu. Pozostałe zadania rozdzielono pomiędzy innych pracowników pozwanej spółki, z zatem pozostały one w strukturze pracodawcy. Strona pozwana nie podnosiła ponadto okoliczności uzasadniających niecelowość przywrócenia powódki na poprzednie stanowisko pracy, tym bardziej że – jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy (k. 134) – powódka miała dobrą opinię w pracy i uznawana była za najlepszego pracownika w dziale.

Wszystkie te okoliczności przemawiały za oddaleniem apelacji (art. 385 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U.2013 Nr 490).